

שירי צוק זה הנשם שלך!

איורים: ענבל אבן

ידיעות אחרונות • ספרי חמד • טל-מאי

אָהבָה לְשַׂחֵק כַּדוּרְקָל.
גַּם הַתְּלֻמִּיד הַחֲדָשׁ אָהַב לְשַׂחֵק כַּדוּרְקָל.

אָהבָה לְשִׁיר.
גַּם הַתְּלֻמִּיד הַחֲדָשׁ אָהַב לְשִׁיר.

הִיָּתָה הַיְחִידָה בְּכַתָּה א'
שְׂאֵהבָה כָּרִיף עִם טוֹנָה.
גַּם הַתְּלֻמִּיד הַחֲדָשׁ אָהַב כָּרִיף עִם טוֹנָה.

וְגַם הַשֵּׁם שֶׁלוֹ הָיָה

כְּשֶׁהַמוֹרָה קְרָאָה בַּשְּׂעוֹר ,
הִם עָנוּ בְיַחַד: כֵּן.

הֵבֵן חֲשַׁב שָׂזָה מְצַחֵיק.
הֵבֵת חֲשַׁבָה שָׂזָה מְעַצְבֵּן.

הַמוֹרָה לְמוֹזִיקָה הֶצִּיעָה לְ לְשִׁיר
בְּטָקְס רֵאשׁ הַשָּׁנָה. הֵבֵן אָמַר שֶׁהוּא
יֹדֵעַ אֶת כָּל הַמְּלִים שֶׁל "בַּשָּׁנָה הַבָּאָה".
הֵבֵת יָדָעָה אֶת הַמְּלִים שֶׁל
"בַּשָּׁנָה הַבָּאָה" וְגַם שֶׁל "שָׁנָה טוֹבָה".

אָבֵל הֵבֵן כָּבַר קִבֵּל אֶת הַתְּפִקִיד.

כְּשֶׁבָחְרוּ קְבוּצוֹת כַּדוּרָגֵל, קָרוּ בְּחָרָה בְּ.....
הַבֵּן הֵלֵךְ מִיַּד לְקְבוּצָה שֶׁל קָרוּ.
גַּם הֵבִית רָצְתָה לְהִיּוֹת בְּקְבוּצָה שֶׁל קָרוּ,
אָבֵל קָרוּ אָמְרָה שְׂזָה יִהְיֶה מִבְּלִבֵּל.

כְּשֶׁנָּעָה שְׂאֵלָה מִי רוֹצֶה אֶת הַכָּרִיף עִם טוֹנָה שְׂלָה,
הַבֵּן אָמַר: **אֲנִי**. הֵבִית נְשִׂאָרָה רַעֲבָה.

ל..... הַבַּת נִמְאָס.
היא הַצִּיעָה שְׂיַחֲלֶקוּ בֵּינֵיהֶם אֶת הַשֵּׁם.

..... הַבַּת תִּקְרָא

..... הַבֵּן יִקְרָא

..... הַבֵּן לֹא הִסְכִּים.

”אֲז אֹמְרִי לָךְ יִקְרָאוּ ‘.....’ וְלִי יִקְרָאוּ ‘.....?’”

..... הַבֵּן סִרַב.

הוא אָהַב אֶת הַשֵּׁם שֶׁלוֹ כְּמוֹ שֶׁהוא.

לְמַחְרָת הוֹדִיעָה הַבַּת

..... שֶׁמַּעֲכָשׁוּ הַשֵּׁם שֶׁלָּהּ הוּא כְּבָר לֹא

מַעֲכָשׁוּ קוֹרְאִים לָהּ יַעֲל.

כְּשֶׁהַמּוֹרָה קִרְאָה ,
הִבֵּת בְּכַוְנָה לֹא עֲנִתָהּ.

אָבֵל כְּשֶׁהַמּוֹרָה קִרְאָה יַעֲלֵ,
לֹא שָׁמָּה לֵב,
וְהַמּוֹרָה נֶאֱלָצָה לְקִרְאָה יַעֲלֵ שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים.

כְּשֶׁשָּׁחַקוּ כִּדְאוּרָגֵל וּמִיִּשְׁהוּ צֶעֶק ,
הִבֵּת בְּכַוְנָה לֹא עֲנִתָהּ.
אָבֵל כְּשֶׁצֶעֶקוּ יַעֲלֵ, לֹא שָׁמָּה לֵב
וּפְסָפְסָה אֶת הַכִּדּוּר שְׁמָסְרוּ לָהּ.

בְּשֵׁעוֹר הָאֶחָדוֹן! הַיּוֹן
רָצָה לְשָׂאֵל עֶפְרוֹן מִ..... הַבֵּת.
”פִּסְסִסְסִ!!” הוּא לְחַשׁ.

”לא קוראים לי.....!” היא צִעֲקָה עָלָיו.
”וְלָמָּה בְּכָלֵל בְּאֵת לְלַמֵּד פֹּה?!”

הַמוֹרָה כְּעֵסָה עַל.....!
הִיא נִתְּנָה לָהֶם עֲנֵשׁ: לְהַכִּין כְּרָזָה חֲנוּכִית.

הבן אהב לצייר,

אבל עדין לא הכיר את כל האותיות.
בכרזה הצבעונית שלו לא היה כתוב כלום.

הבת ידעה לכתוב,

אבל לא הייתה טובה בציור.
המשפט שכתבה היה ברור,
אבל הציור – מקשקש.

אחרי כפסה נסיונות, הבן הצייע

שהם יכינו את הכרזה ביחד.

הבת אמרה שהיא מסתדרת מצוין.

היא ציירה מורה שנראתה כמו מברשת שניים
ותלמידים שנראו כמו אזנים.

הַבֵּן נִסָּה לֹא לְצַחֵק.
הָיָה לוֹ מַמָּשׁ קִנְיָה לְהִתְאַפֵּק.
הַבֵּת הִתְכַּוְּנָה לְכַעֵס,
אָבֵל הַצָּחוּק שֶׁל הַבֵּן
הָיָה הַכִּי מְצַחֵיק בְּעוֹלָם,
וְהָיָה נִדְבָקָה מִמֶּנּוּ.

הֵם צָחְקוּ בְּיַחַד כְּמַעַט עַד סוֹף הַהִפְסָדָה.

אֶת הַכָּרְזָה שֶׁהֵגִישׁוּ לַמּוֹרָה שְׂנִיָּהִם צִיְרוּ וְכָתְבוּ.
לְמַטָּה הֵם חֲתְמוּ אֶת הַשָּׂם שְׁלָהֶם:

סימן שקראתי

382

מלים

